

No l'han pogut
acusar...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...perquè no hi
eren tots

Any V - Núm. 213

Barcelona, 24 de juliol de 1935

Preu: 20 cèntims

Una indústria amenaçada

Les forces vives de la pobresa catalana prenen importants acords

Les sensacionals revelacions contingudes en el ban de l'Alcaldia publicat diumenge per acabar amb l'intolerable abús de la mendicitat practicada per pobres rics, ha causat un rebombori en aquesta branca de les forces vives que ens ha mogut, sempre al servei de l'actualitat, a portar a cap l'obligat reportatge, abans que aquest no fos publicat per Estampa o, en forma d'història retrospectiva, per L'Instant.

Hem anat a veure, naturalment, els interessats, i en totes les llars hi hem trobat igual desolació, el que demostra la unanimitat de pares davant d'aquesta mesura draconiana.

A tot arreu hem estat rebuts amb els braços oberts i les mans parades. Els pobres rics, amb cara desesperada, desaven els parres que havien usat durant tant de temps per a demanar caritat i que tant havia fet prosperar l'economia de la nostra terra. Les bones dels fetsos esguerrats eren curiosament guardades en espera de temps millors, els polls i les puces espolsats sense compassió pels serveis prestats, llevat d'alguns, com el senyor Damià Matheu, que portava xinxetes, i les recollia amb l'afecte que té per totes les seves coses.

Aquell bell uniforme sense cames que li ha donat el senyor Gari al carrer de Fontanella, el vàrem veure arrencat pel seu propietari al costat dels papers, i el senyor Cambó en parlà fent ocells amb els pegats de fer llagues. Es deia si el senyor Rocamora compraria aquestes il·lustracions de demanar caritat que han enriquit l'aristocràcia barcelonina, per a la seva col·lecció d'indumentària.

Però no divaguem més; heus ací el que ens han dit els perjudicats:

El Sr. Cambó

El trobem, rentant-se les llagues pintades, vestit amb el breu vestit de bany conegut amb l'escuait nom de slip, i ens prega que l'imitem.

Quan ens anem a treure els pantalons, ens advertix secament que no és la tenue el que hem d'imitar, sinó únicament la seva brevetat.

Li fem les preguntes que es solen fer en aquests casos i el pobre líder de la Lliga ens diu:

—No esperava de l'actual règim una resposta tan contundent a la desinteressada col·laboració de la Lliga. Només cal llegir el ban per veure-hi tot seguit un atac a fons al petit estalvi i a l'economia de Catalunya. Nosaltres, però, tenim prou patriotisme per aguantar el cop. D'altres n'hem aguantat des de l'adveniment de la República, sense comptar el bienni i l'Estadut, i només hem de dir una paraula.

—Sí, senyor: Chade.

—No, senyor: serenitat i intervencionisme.

—Són dues.

—Dic una, per ésser breu. Pas-hi ho bé.

El Sr. Josep Gari

—Ja ho veu com ens deixen!— s'exclamà en un plor l'indigent banquer—. S'han acabat aquells rètols anunciats emissions! Qui vol que ens doni un cèntim, si ens cargolen a moltes els nostres benefactors? I nosaltres? Nosaltres a l'asil del Port, per examinar-nos els antecedents! Quin món! Quin món!

El Sr. Damià Matheu

—Miri— ens diu—. No m'eu parli. Fins ara, anàvem que aquí caus i allí l'aixequés; però ara, ara és el caos i no ens n'aixecarem. Jo ja em veig per les carreteres amb una caravana de gitanoes fent Hispanos i treballant els ferrocarrils. A Barcelona no s'hi pot fer res.

El Sr. Girona

—No sé, no sé. El cop ha estat massa fort. Ja hi havia prou crit—. ens diu l'Il·lustre descendent del senyor Girona Pobre.

—El senyor Matheu pensa seguir la seva indústria establint-se de gitano.

—Home! Bona pensada. Jo aniré a fer el meu material de ferrocarrils per les carreteres.

El Sr. Josep M. Roviralta

—No per mi, que no en sóc de pobre, però pel negoci, que me l'han rebutat. Afiguri's que aquesta temporada anava a llançar al mercat uns platets-guardiola d'uralita amb caixa registradora a la part inferior, per facilitar la capta per delegació.

—Per delegació?

—Sí, pels empleats subalterns dels pobres. I tot se n'ha anat en l'aire!

El Sr. Carles Godó

—No es pot ésser pobre ni per milions. I li diu un home que ho sap. Només li diré: no n'hi havia prou amb apujar el preu dels diaris, que fins ens priven de captar. I ja no dic de receptar!

El Sr. Giralt

—Jo ho trobo molt bé. No podia ésser que un negoci tan sanejat estigués en mans inexpertes. Com a pobre que sóc, me'n dono vergonya i és per això que és preferible suprimir-ho, és clar, per reorganitzar-ho.

Com es pot veure, el ferm director de Renovació potser no podrà donar l'abast. Es per això que ha proposat al senyor Jesus Ullé, especialista en la matèria, de traspassar-li tres homenatges a meitat de preu.

PUNTS DE VISTA

—Es clar que estava tranquil! Vaia un mèrit de deixar-se acusar, éssent una persona honrada!

La pau al Chaco

Després de la batalla del senyor Batalla per la delegació del Treball, s'ha firmat la pau i el brau combatent ha rebut els galons de cap de negociat. Per respecte al dol de les famílies de les víctimes, el nomenament no ha estat fet públic des del *Butlletí Oficial de la Generalitat*.

Valors del règim

Madrid, 20. — Sols als esperits mesquins, partidaris de l'Anti-Espanya i altres coses, se'ls acut presentar la gloriosa sessió històrica de dissabte a les Corts com una pretesa derrota del Govern. Cal no més assenyalar la perduda posició de la Lliga a favor del senyor Azaña per comprendre que els dies de les esquerres estan comptats.

Per aclarir fins el fons del fons el que hi hagués de veritat en la situació política creada per l'atac de quòrum que dissolten les forces governamentals, anirem a trobar el senyor Alvarez Valdes, president de la comissió encarregada d'establir l'acta acusatòria contra el senyor Azaña.

—Como usted comprenderá— diu el senyor Alvarez Valdes—, yo, que fui el primero a reivindicar desde el banco azul la verdadera interpretación hispánica del bochornoso complot de Jaca, era también el más indicado para presidir esta comisión de las Cortes de la Monarquía. Lástima que el Gobierno de S. M. no me haya prestado el apoyo decidido que era de esperar!

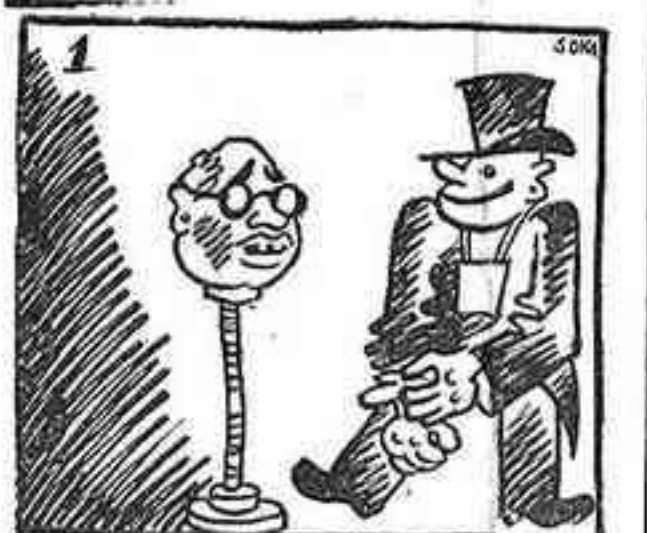
—Què hi farem!

—¿Qué quiere usted que haga sino irlo a contar a la reina madre?

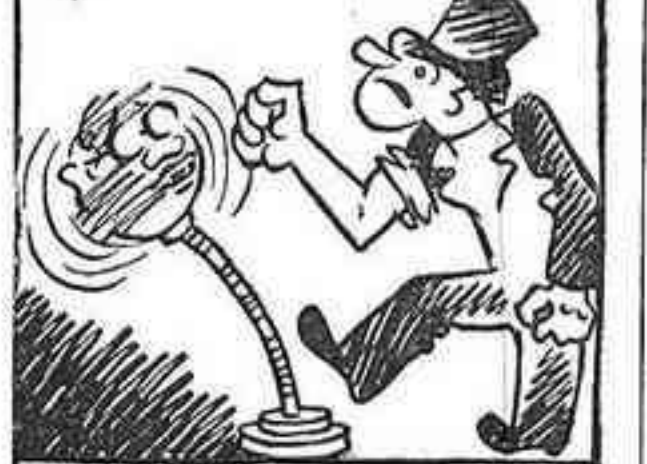
En aquest moment aparegué un infermer, el qual, molt correcte, s'adreçà al senyor Alvarez Valdes:

—Señor, es la hora de la ducha. El señor Alvarez, dócilment, marxà a quatre grapes. L'infermer ens adreçà una mirada d'intel·ligència i digué:

—Hay que hacerse cargo... A su edad... Tenga usted en cuenta que es reformista!

1

2

3

HISTORIA SENSE PARAULES

Nota de societat

—Els senyors Duran i Guàrdia i Miquel Ollé, divendres passat, prengueren possessió...
—Del càrrec de regidor?
—Noo! Del càrrec de burot!

Delikatessen

El nostre corresposnal a Berlin només ha estat apallissat sis vegades

Berlín, 17 (urgent). — Sembla que els disturbis antisemites s'han reproduït avui. Quan jo passava per la Kurfürstendamm, un grup d'hitlerians se m'han tirat al damunt cridant: morin els jueus! Quan he recobrat els sentits a l'hospital, he declarat que no era jueu i tot seguit, amb una gran cortesia, els hitlerians que esperaven que tornés en mi, m'han demanat excuses amb el braç alçat. Estic molt agraït per les atencions que rebo en aquest establiment benèfic. — Corresposnal.

Berlín, 20 (urgent). — Restablert de les ferides rebudes per equivocació, he sortit avui de l'hospital en passar per la Kurfürstendamm, un grup se m'ha acostat. Jo li he somrigut amb simpatia i, quan esperava la correspondència, m'han ventat un joc de garrotades. A l'hospital he dit que no era jueu i m'han contestat que ja ho sabien, però que era el dia dels catòlics. He dit que tampoc no era catòlic i m'han demanat aleshores, molt gentilment, que els perdonés, perquè una equivocació pot tenir-la qual-sevol. Es clar, ho he hagut de fer, perquè eren més i no havien rebut com jo. — Corresposnal.

Berlín, 21. — Sortit de l'hospital, he passat per la Kurfürstendamm i he perdut el coneixement. A l'hospital m'han dit que era perquè m'havien pres per protestant, perquè és el dia dels protestants. He contestat que tampoc no era protestant i m'han demanat excuses, però m'han preguntat què dimonis era si no era ni jueu, ni catòlic ni protestant. Jo he contestat que era escèptic, però que preferia que a les ferides m'hi possessin un antiseptic.

A l'hospital m'han avisat que si em tornava a equivocar de garrotades en farien pagar l'estada. Per veure si ho evito, he començat a fer l'amor a una infermera ària, però tinc por que també m'hauré equivocat, perquè, segons sembla, es tracta d'un infermer. Ell diu que no (que no m'he equivocat).

Per evitar noves equivocacions pel carrer, he donat la meua adreça a les joventuts hitlerianes perquè em serveixin a domicili. És més còmode i ho fa molta gent. — Corresposnal.

Berlín, 23 (urgentíssim). — Ja no rebré més, perquè m'he fet hitleria. Me n'he fet perquè canten un cuplet molt bonic, que fa:

Els dies de la creu estan complets, Ai sí!
I el disc del sol s'aixeca, Ai no!
Xiula el vent per la planura
I un nou milenar comença,
Traharalla, traharalla!
Alemanya s'aixeca, Ai sí!
I el Papa en el seu tron sobre coi-
[xins de seda, a Roma.

Uj!
El Papa i capellans!
Tra-la, tra-la, tra-la,
Cremeren nostres avis per heretges,
Oi da!
La sang dels saxons va envermellar
[les aigües de l'Aller!

Uj!
Els capellans roben l'ànima del pobre,

Romans o laterans,
Tant li fa.

Ensenyen la fe dels jueus,
Sigueu breus,
No necessiten intermediaris amb el cel,

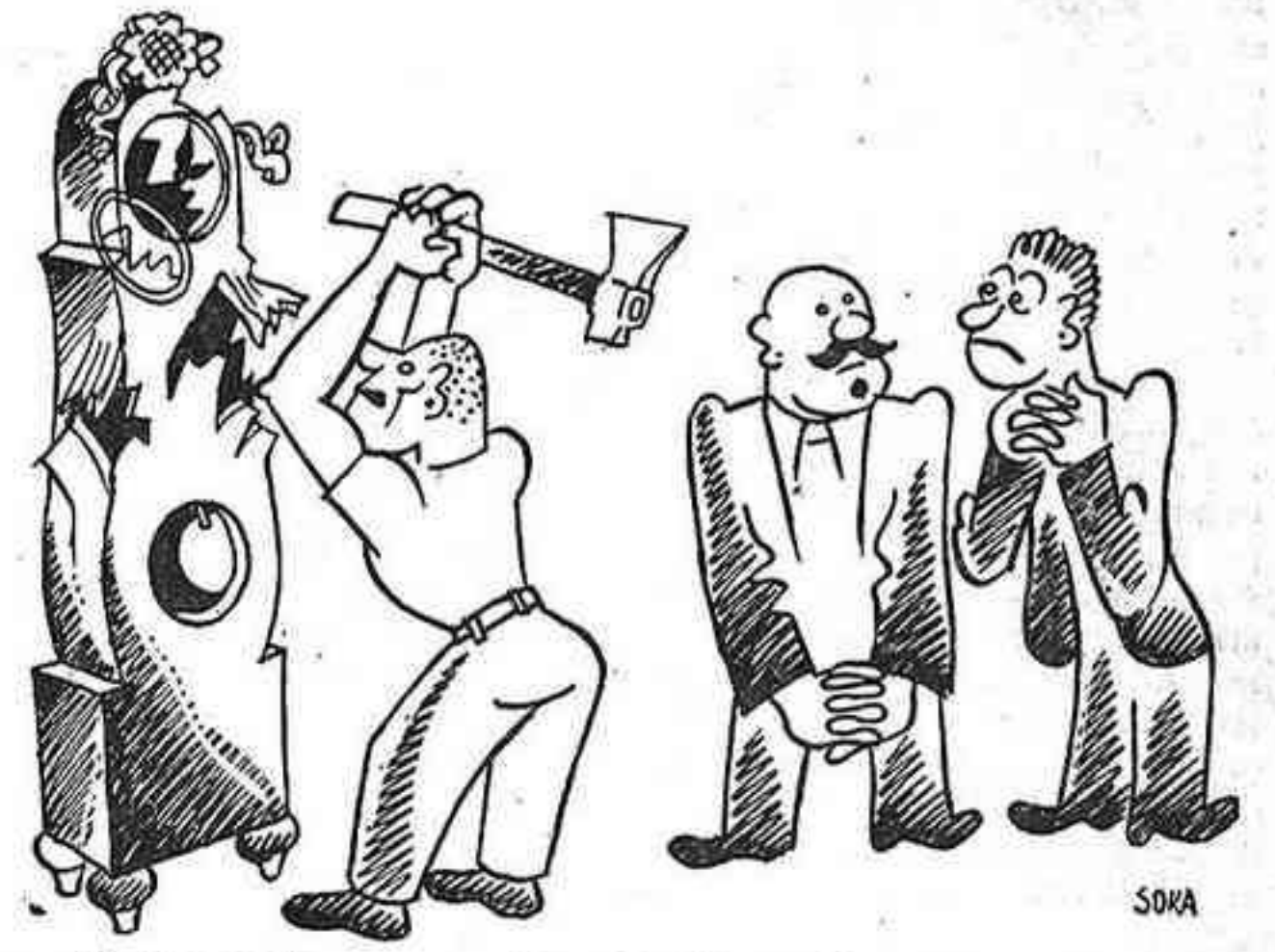
I ca!
Lluen per nosaltres el sol i les estrelles,

Quan n'hi ha!
La sang, l'espasa i el disc solar
I el fetge
Els nostres campions en l'infinit,
Abaix l'heretge!!!

Cantant-ho tres vegades al dia, pòdeu matar jueus, catòlics i protestants.

Cantant-ho deu, un case d'aer a la setmana i un S. A. cada mes. Així és la vida! — Corresposnal.

Veieu, a la pàgina 2, POBRES DE NOSALTRES, per Soka.

—Es una mania que va agafar a la Volta a França... —?!

—... tantes etapes contra el rellotge!

"Pobre que mereix ésser lliure..."

Els magnats captaires ens expliquen llurs penes

Dissabte a la tarda es varen reunir al Foment del Treball Nacional les representacions de les forces vives i de les classes passives per tal de tractar del ban de l'Alcaldia i del possible endegament del problema de la mendicitat en vista de la campanya portada pel senyor Manuel Brunet a *La Veu de Catalunya*. Hi prengueren part les personalitats més destacades de la pobresa catalana, entre ells, els senyors Damià Matheu, Girona, Rocamora, Juanitu i Pepe Andreu, Salvador Samà, ex-marqués de Mariana i de Villanueva i la Geltrú, Josep Gari, Francesc Cambó, Jorba, Godó, Antoni Feliu, senyora Maria Illa i altres. S'esperava l'assistència dels senyors Joan March i ex-comte de Romanones, però la guàrdia civil, que n'havia hagut esment, els embarcà dalt del sostre d'un vagó en un tren de tornada a Madrid.

En tenir els reunits notícia d'aquest incident, s'acordà trametre una enèrgica protesta al senyor Pich, fent remarcar a les nostres primeres autoritats que essent Barcelona, Espanya, especialment des del 6 d'octubre, els senyors March i Romanones tenien el mateix dret de venir a captar ací com qualsevol fill de Múrcia, tant més quan venien per exercir, no la seva indústria, sinó el seu dret de petició.

De moment, la protesta consistia en acta.

Després de fer ús de la paraula diversos dels reunits, es llegí una proposició del senyor Serrano proposant arrendar el servei, per a la qual cosa oferia immillorables condicions. Després d'un curt debat encaminat a la discussió de les condicions ofertes, fou aprovada per unanimitat la proposició, que tot seguit fou elevada a la superioritat.

Es posen en obra els plans per a la reforma de la mendicitat.

Ahir, dimarts, aprovats els plans i feta la concessió a la peticionària, s'inauguraren, amb assistència de l'autoritat, els diversos establiments de mendicitat que han d'evitar a Barcelona el vergonyós espectacle de la circulació de pobres pels carrers, sense cohibir, als contrari, canalitzant-los i estimulants-los, els sentiments caritatius dels ciutadans.

Les botigues de demanar caritat obertes són totes alegres i ben decorades, i recorden, amb més luxe, és clar, la sala d'atraccions del Tibidabo i les barraques de figures de cera.

En efecte, els establiments són llargues botigues, amb vitrines dintre les quals, i en tamany natural,

Història d'Espanya

49. ¿Quién fué el fundador del Emirato independiente de Córdoba?

—Abderramán I fué el fundador del Emirato independiente de Córdoba, el cual llegó a su mayor esplendor reinando Abderramán III que tomó el título de Califá.

50. ¿Qué me dice usted de la cultura árabe? — Casi toda la cultura árabe se debió a los españoles: tanto en agricultura e industria, como en literatura y ciencias. Entre los monumentos que nos han dejado, deben citarse la mezquita de Córdoba y la Alhambra de Granada.

51. ¿Lograron los árabes dominar pacíficamente a España? — Los árabes nunca estuvieron en paz, sino constantemente atacados por los cristianos.

52. ¿Qué otros pueblos llegaron a España durante esa dominación? — Durante la dominación árabe invadieron a España otros tres pueblos: los almorávides, los almohades y los benimerines. España venció a todos ellos.

53. ¿Cuándo fueron expulsados los últimos árabes de nuestra Patria? — Los últimos árabes fueron expulsados de España en 1492.

LECTURA 7.ª

Almanzor

Hijo de noble familia, Almanzor fué el verdadero califa de su tiempo. Generalísimo* de los ejércitos, hizo durante veintiséis años dos expediciones anuales, en las que ganó innumerables batallas a los cristianos y se apoderó de cuantas riquezas encontró a su paso. Hizo llevar a Córdoba en hombros de cristianos constantemente atacados por los cristianos.

—Aquesta joventut ja no respecta res Ara volen apallissar l'Abi... —?!

—... l'Abissinia!

hi ha figures de cera representant els pobres i les seves misèries. A la Rambla del Centre hi ha la dels ceguts; al carrer de Casp, la dels coixos; al de Muntaner, la dels manxos, la dels pares artificials amb criatures, és al carrer de Consell de Cent; els llagats al carrer de Sant Pau. A mesura que la ciutat barcelonina es vagi excitant, la companyia concessionària es proposa d'establir una sucursal de cada, a cada carrer de Barcelona. D'aquesta manera només veurà els pobres que voldrà, i els auxiliarà sense que aquests es vegin en el trist pas de sentir-se humiliats. El ciutadà caritatiu tira una moneda per una escaleta i, segons la quantia, la figura de cera fa botifarra o una reverència.

Mentrestant, els pobres seran ben atesos en els asils, amb el 25 per 100 de la recaptació, o bé podran exercir en altres poblacions, en actuació personal per les festes majors, amb el compromís, però, de portar un rètol que digui que l'original es troba a la casa tal de demanar caritat de Barcelona, i de pagar un cànon de 25 per 100 a la societat concessionària.

Naturalment, un cop tot estigui organitzat, es posarà en vigor el ban de manera rigorosa i no es perdonarà cap multa de les imposades per donar caritat. Per a facilitar la vida al ciutadà caritatiu, es crearà una Companyia d'Assurances contra les multes de caritat. I per a facilitar la labor informativa de la premsa, els periodistes tindran pas de demanar i fer caritat i representació en cera als establiments especialitzats.

Una derivació inesperada

Ahí a la nit es presentaran alguns casos que ni el ban ni el conveni ni la concessió no havien previst.

A les Rambles, al carrer de Carme, al de Salmoron, al Passeig de Gràcia i en altres indrets, en anar els guàrdies a imposar les correccions multes a uns ciutadans que infringien les disposicions del ban que prohibeix fer caritat, els afortunats posaren el crit al cel dient que mai no havien demanat caritat ni els ciutadans els n'havien fet, sinó que ells se la prenién simplement.

El agents de l'autoritat municipal han consultat el cas al cos d'oficials lletrats per si hi hagués defraudació al municipi. S'espera que els lletrats declinariu que tractant-se de fets que podrien qualificar-se d'atracaments, corresponen a la jurisdicció de la policia i l'autoritat municipal ha d'inhibir-se mentre no es fixi un ban prohibint atracar i ésser atracat.

Una de les primeres víctimes de la repressió de la mendicitat, ha estat el senyor Torkesky.

Es feia aquells tips de demanar caritat per ràdio!

La campanya contra els Cascos d'Acera, és una campanya una mica lleugera de cascós.

L'acusar no fa pobre.

A l'Azaña li tenen molta bola.

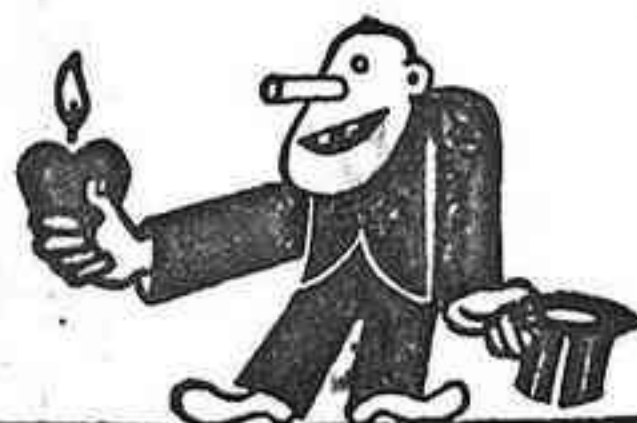
Però van faltar holes... negres.

A Alemanya només perseguien els jueus, els catòlics, els protestants, els ex-combatents, els pobres, els rics...

Una cosa que persegueix tothom és la possessió d'un parell de mitjons Molfort's.

—Vostè quin paper hi fa en aquesta comèdia?
—El de barba.
—El paper de barba? Així és el millor del programa.

amb el cor a la mà

UNA EXPLICACIÓ

—No m'explico aquesta campanya contra la mendicitat.
—No has vist això del "Compositor mendigo"?

SISTEMES

El ferm home de principis, Agustí Escasans, quedà, la setmana passada, una mica sorprès, en veure que El BE NEGRE publicava els versos que el brillant col·laborador de La Veu. Per on resulta que les agressions de l'Escasans sembla que fan, més aviat, poca impressió.

Són més interessants, en canvi, les lletres que el sistemàtic Agustí ha adreçat a algun periodista demanant-li clemència, per raons de salut i d'equilibri mental. Aquesta mena d'arguments sempre fan el seu efecte, però cal reconèixer que aquesta espècie de guillats "literaris" que demostren una tan gran lucidesa tan bell punt es tracta del calaix del pa, fan, més aviat, poca gràcia.

UNA PLANXA PER TAULES

En Joan Soriol, que a més de redactor de La Veu de Catalunya, secretari particular del senyor Abadal i Vinyals, administrador del setmanari Després i enxufat a la Conselleria d'Agricultura de la Generalitat, és corresponent del Diari de Girona, es trobava a la redacció de L'Instant el dia que es cobriren de glòria amb la notícia de la mort de Rockefeller. Com a bon corresponent, cutit a telefonar a Girona, la nova.

Allí la publicaren amb tots els honors i n'assabentaren l'alcaldia, que és de la Lliga. Aquest reuni les minories del Consistori i, d'acord amb elles, redactà el següent telegrama:

Viuda Rockefeller, Lake Wood En nombre ciutad de Tarragona, reciba p'same felicimiento digno esposo.—Alcalde Gerona.

Aquest telegrama havia, ja, estat enviat, però fou manat retirar quan la ràdio donà la notícia que el conegut milionari encara era viu.

També són vius, encara, el corresponent de Diari de Girona, el redactor en cap de L'Instant i el redactor del telegrama que, tan encantadament, interpretava i agermanava el dol gironinotarragoní.

Més Història d'Espanya...

brós de infieles devolió a Galicia San Fernando, dos siglos y medio más tarde.

Guardaba Almanzor en una caja el polvo que de sus vestidos recogia despues de cada batalla. Estaba en el esplendor de su gloria cuando los principes cristianos de León, Castilla y Navarra lograron por fin unirse y le derrotaron en Calatañazor. Almanzor resultó herido en su cuerpo, pero mucho más en su orgullo. Trasladado a Medinaceli, murió de pena y vergüenza, despues de dar algunos consejos a sus hijos que le sucedieron en el gobierno, pero no heredaron sus cualidades. Almanzor fué enterrado recubierto con el polvo recogido en las batallas. Se dice que su sepulcro encerraba veintiséis años de gloria suya y un día de gloria cristiana.

EJERCICIO 7.º

1. ¿Cómo se llamó el vencedor del Guadalete? — 2. ¿Qué sabe usted de Abderramán III? — 3. ¿Tuvo mucha influencia Almanzor? — 4. ¿Dónde y por quién fué derrotado Almanzor? — 5. ¿Cómo fué enterrado Almanzor?

Frontón Novedades
Corts Catalanes, 638

Tots els dies tarda i nit grans partits a quinielas pel: asos de la pala.

La perversió dels costums

Mai com en aquests moments és justificat el nostre clam de protesta davant les autoritats civils, en vista dels estralls que la literatura obscena ha de causar inevitablement entre els confiadíssims lectors de la bona premsa. I diem autoritats civils i no diem eclesiàstiques, perquè és precisament a l'òrgan de la premsa catòlica per excel·lència, al *Correo Catalán*, on acaba d'infiltrar-se subrepticament el virus maldic dels seguidors del doctor Capó i practicants del pentafisme.

Vegin, sinó, el que deia aquest diari en la seva edició del 17 del corrent, sota uns fragments de la darrera pastoral del bisbe doctor Gomà:

Podemos también por nuestra parte, y también de vista, confirmar las revelaciones que nuestro suscriptor nos hace.

No es difícil echar de ver, que la desnudez por parte de hombres y mujeres se exhibe en todas esas playas, más que a una verdadera necesidad higiénica y a una verdadera ansia de refrescarse, responde a un sentimiento marcadísimo de sensualidad.

Son exactísimos los detalles que registra nuestro comunicante. Las mujeres se pasean casi desnudas por las calles de los pueblos costeros con el pretexto de dirigirse a la playa, pero teniendo el cuidado de llevar desabrochado el albornoz para mostrar más impudicamente sus carnes incitantes. Los hombres ennegrecidos y con peluda piel, se pasean a pie, y hasta en motos, mostrando desvergonzadamente descubierto el noventa y nueve por ciento de sus carnes.

Y hombres y mujeres se juntan en desenvuelta camaradería, repro-

duciendo, en cierta manera, en plena vía pública, escenas solamente propias de malditos y libidinosos lugares.

Una larga fila de coches y de carros se extiende a lo largo de la carretera; en constante paralela con la costa, y sus reducidos y pocos castos interiores, sirven de cuarto de desnudarse a los ocupantes que en completa mescolanza de sexos, se quitan sus ropas, sin que sea posible que hurten su desnudez a la vista de los transeúntes y viandantes, que por grado o por fuerza, circulan por aquellas carreteras.

No sabemos si las ciudades de Ledesma y Gamorra, ofrecieran en sus plazas y en sus calles escenas más impúdicas que las que ofrecen hoy día nuestras playas y sus alrededores.

No tenim res a dir sobre el fet de parlar de les escenes de Gamorra; però que per als baixos fins d'aquest afany proselitista s'atreveixin a insinuar que a la catolíssima ciutat de Ledesma hom pugui oferir escenes impúdiques, és un atreviment francament intolerable.

MERCAT D'OCCASIONS
Compra-Venda-Canvi de mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCCASIO
Corts, 414 - Tel. 30422

ELS ITALIANS COMPREN CAMELLS PER L'ABISSINIA

—Vols dir que aquests resistien?
—El què; els discursos de Mussolini?

LA LIRA I L'ADMINISTRACIÓ

En un dels números passats ens ocupàrem amb l'atenció que mereixia del programa de la Patum de Berga i, sobretot, dels versos que publicava. Més tard hem sabut que l'autor d'aquells joiells poètics era el senyor Joan Serra i Casals, secretari de l'Ajuntament de Berga i fill de Puig-reig.

Es aquest segon títol, sens dubte, el que decidí el senyor Serra a col·laborar no menys brillantment en el programa de la festa major de la seva vila natal. Veieu, per exemple, l'oda a Puig-reig:

*L'oda que jo et faré
vall que sigui un reflex
que precisi i detallí
tal com l'he vist i et veig.*

Segueix una tendra elegia al Puig-reig antic, que acaba així:
*Oh felig temps aquell, en que la Fe
brillava fins demunt les pedres del
carrer
i els homes eren beats sense saber
de re...!*

Podríem afegir que precisament per això eren beats, però preferim fer-vos compartir aquesta visió serrecasaliana del Puig-reig d'avui:

*Ets rítmic papelló
i minuet dintre l'aire...
però quan la mà et tocs;
"Una bombolla vana."*

No sabem per què, però tenim la impressió que l'Ajuntament de Berga no deu anar gaire ben administrat.

CRITICA LITERARIA

No fou pas a l'atzar que el senyor J. M. Castellví va escollir L'Instant per a publicar-hi un article sobre la novel·la *¡Locos!*, de Valentín R. González ("Belisario"). Els lectors dels ràdiofònics diaris del vespre ja n'havien vist de tots colors, han assistit impàvids a tota mena de fantasmagories i eren, per tant, els més indicats per a assaborir sense escarafalls la prosa encomiàstica de J. M. Castellví.

De totes maneres, aquest senyor, potser es va permetre masses llibertats. Jutgeu per la mostra. (L'Instant del dia 12):

Quines brises moscovites han acaronat el front de l'autor de ¡Locos! per poder crear aquests personatges simbòlics i reals al mateix temps? Katia, Olosky, Mary Pitou, Alberto Duarte: en potencialitat psicològica esteu molt per damunt dels personatges de Tolstoy i àdhuc de Dostoyevsky.

Tal com sona; ni més ni menys. Però no tot s'acaba aquí: Els "rípus" que ballen la voragositat bona de la novel·la ¡Locos!, són interesantíssims.

Una temperatura ideal
Una organització perfecta
Un públic selecte

KENNEL CLUB

Les millors i més competides curses
Totes les nits, dissabtes i festius, tarda i nit
Servei de taxis col·lectiu des de la Plaça de Catalunya i Plaça d'Espanya
GENERAL: 1 pesseta PREFERENCIA: 2 pessetes

POBRES DE NOSALTRES.

— Qui, jo?... pobre de mi.
— Perdoni; la caritat mecànica també està prohibida?

— Què és aquesta cua?
— Gent que tenen diners a la caixa d'estalvi i els retiren de por que els prenguin per pobres.

— Però si no li feia pas caritat!
— Agafen els pobres?
— Els que són rics?
— Pobres rics?
— Home, rics pobres.
— Pobres pobres!

Per a vestir amb elegància i per pocs diners

Casa Bastida

PASSEIG DE GRÀCIA, 18

Gran Basar de Sastreteria i Camiseria sistema Nord-Americà

Els nostres articles i els nostres preus sempre han respost a la mateixa idealitat: facilitar LA MAXIMA ELEGANCIA AL MES BON PREU, en vestits, camises, pijames, barrets, corbates i gèneres de punt.

Vestits a 15, 25, 40, 50 i 60 pessetes.
Pantalones a 4'95, 7, 8, 10 i 15 pessetes.
Camisa zèfir a 4'95 i 7'95 pessetes.
Camises de seda a 12 i 15 pessetes.
Pijames a 5'95, 7'95, 12 i 15 pessetes.

Si l'elegància ha estat en altres temps un privilegi, la CASA BASTIDA ha creat una fórmula que la fa accessible a tothom. SECCIÓ DE VESTITS a mida, desde 50 pessetes, diferents formes, teles de gran fantasia estil anglès.

Tenim una secció ultra ràpida en la qual podem confeccionar tota mena d'encàrrecs en quatre hores, com també una secció de gran luxe, on es confecciona tota mena de vestits amb bons folres i acurada confecció, amb un 50 per 100 menys que els nostres competidors

De totes maneres... Acabada la lectura de la novel·la, no voldríem conèixer personalment cap ésser semblant als protagonistes.

D'acord. Però nosaltres fem extensiu aquest sentiment a l'autor del llibre i al seu entusiasta crític.

EL FINAL DEL BAN

Sembla que el final del ban de l'Alcaldia no acabava, en principi, com acaba ara, sinó en forma pràctica. En efecte, el funcionari que el redactà, l'havia acabat amb aquells coneguts versos de la cançó estudiantil:

*Feu caritat, noies,
que... etc., etc.*

Quan passà a correcció d'estil es trobà poc apropiat i potser massa violent, i fou suprimit.

DERIVACIÓ SENSE DERIVACIONS

En una dependència municipal—no de la Casa Gran—, uns funcionaris es varen adonar un dia d'aquests que rajava aigua al llarg d'una paret. Varen avisar perquè hi anés el fontaner municipal i aquest, en arrencar l'avaria, va veure que venia d'una soldadura feta —mal feta— a la canyeria. Ell que sí, que mira què era aquella soldadura, i va veure que es tractava d'una derivació que anava fora de la casa. Això va picar, és clar, la seva curiositat i, seguint, seguint la canyeria, va anar a parar a un magatzem que no era de la Casa. El magatzem, com es pot suposar, tenia el seu amo, i el fontaner optà per ésser discret.

POLLASTRO ALLO SPIEDO

Restaurant "GLACIER"
Rambla del Mig, 19
Plaça Francesc Macià, 3

CORREU... HI TOT!

PERLES FEMI són un prodigi de la ciència moderna

REBUTGEU IMITACIONS!

PERLES FEMI són un prodigi de la ciència moderna

REBUTGEU IMITACIONS!

El Be a les fosques

LES ESTRENES

Continuant arrossegant-se en la seva supervivència, la temporada va degotant, degotant estrenes per dos degotalls: el Coliseum i el Capitol. Això ens sembla que ja ho havíem dit, però si no ho havíem dit és igual, perquè els nostres lectors ho saben tan bé com nosaltres. El que hi ha és que alguna cosa s'ha de dir en aquests temps de calor, censura i manca d'estrenes i de ganes de treballar, cosa que també saben els nostres lectors, i els de vostres.

Al Coliseum varem veure, doncs, la setmana passada, un film titulat *Todo corazón*, que en anglès es titula *Ilave a l'heart*, que és l'història d'una fàbrica de pols que tenen la forma d'un cor. Com es pot suposar, i com indiquen els títols, el cor hi va a cor que vols.

Es un film en el qual hi surt Joan Parker que, des de que va fer de Beth i es va morir en *Las cuatro hermanitas*, no ha fet més que patir desgràcies, de tan bé que les pateix, pobra noia.

En el film d'ara, quan havent-se de casar l'endemà, ho celebra amb els amics i el futur, però no deixant-se retratar perquè diu que porta mala sort, té la fortuna de caure del balcó i quedar coixa i haver d'anar amb una sabata ortopèdica, i d'aquesta manera pot entrar en el paper de noia bona i desgraciada i, per tant, simpàtica.

El millor del film, però, és el començament, fins després de la caiguda, fet a un ritme fantàstic. Després la cosa perdria interès si no hi passessin tantes coses per donar-n'hi, que semblen tres o quatre films trenats. Un film blanc, blanc, blanc, o, si es vol, rosa, rosa, rosa.

honrat i té dos acòlits que s'en-carreguen de robar les víctimes i repartir-se els diners. No sabem si entre el públic hi havia o hi ha o hi haurà —ja que projectaran el film fins divendres— algun honorable ciutadà que porti la malaltia en incubació, però si hi és, és segur que no desaprotarà la lliçó.

Si es posa de moda hipnotitzar els jutges, no sabem pas on anirem a parar.

Plaça Urquinaona, 5.
Tel. 21966

Tarda - Sessió continua
GRAN EXIT DE DAMA POR UN DIA
per Warren William
May Robson - Jean Parker
EL CRUCERO AMARILLO
DOCUMENTAL

Tarda
Butaca, 2'20; Amfiteatre, 2'75
Nit
Butaca, 1; Amfiteatre, 1'65
Nota.—L'aire d'aquesta sala constantment renovat, és prèviament filtrat, purificat i refrigerat.

Junt amb *Condenado a muerte*, i per fer compensar els excel·lents complements de la setmana passada, al Capitol ens n'han donat aquesta una de més aviat mediocres, si més no: *Más difícil todavía*, un film curt del difunt Buster Keaton, que encara es pot veure perquè és curt, però que ja mostra els símptomes de la terrible malaltia que ha acabat amb aquest excel·lent artista del cinema mut i detestable del sonor. *Perdona mis cachorros*, un altre film curt, amb Shirley Temple, que especula amb la simplicitat d'aquesta menuda. Un film de dibuixos, una aventura de Perappy, bastant divertida i *La ciudad de maravilla*, que és un documental de Manhattan a la nit—en realitat, una col·lecció de fotos nocturnes molt bones, amb una explicació molt dolenta, que el culte públic de l'amfiteatre va apreciar amb tota mena de crits i sorolls. No desesperem de veure aquest culte públic, si no saltant al pati, tirant-hi, almenys, les butaques.

Aquest públic de l'amfiteatre del Capitol, va veure, la setmana passada, un documental sobre Moscov. En ell s'hi presentaven, amb to de gran elogi per part de l'espectador, diversos aspectes de la ciutat i dels seus habitants que venien a ésser tota una crítica del sistema. Per exemple, hom hi veia els magnífics autos destinats als turistes, tot seguit els tramvies abarrotats per a ús dels moscovites; hom hi veia un infant molt bonic, però immediatament una colla de criatures depauperades. Bells edificis, però una gent miserable. Res de tot allò que els soviets han portat en davant i, en cavi, tot allò que els pot fer quedar malament. Un film fet a Rússia, però retallat i comentat als Estats Units. I no cal dir que fou un èxit entre els comunistes de l'amfiteatre!

Les represes comencen de veure's afectades seriosament per la calor. Ja no trobem aquells títols que la setmana passada podíem comentar de l'anterior. I és que quan s'aboquen les coses pel llroc gros, aviat s'acaben.

Aquesta setmana podem citar: *Alma de bailarina*, amb Joan Crawford i Clark Gable, al Tetuan, però doblada!

Susan Lenox, amb Greta Garbo i Clark Gable: *Tierra de pasión*, amb Jean Harlow i Clark Gable i *Casada por azar*, amb Carole Lombard i Clark Gable, com si dignés-sim una setmana Clark Gable, però doblada, que no són dues, al Frègoli; *El estigma liberador*, amb Diana Wynyard i Reginald Deney, no doblat, i *El hijo perdido*, doblat, amb Lluís Trenker, a l'Amèrica i al Foc Nou.

El hombre y el monstruo (Freddie March) i *Torero a la fuerza* (Eddie Cantor), al Barcelona.

Per als qui vulguin patir —o riure, segons els temperaments—, *Dràcula* (Brrr!), *El doctor Frankenstein* (Brrrrr!!) i *La voluntad*

del muerto, a l'Iris Park, que d'aquest fet passa a ésser el local més fresc de Barcelona, perquè posa la pell de gallina.

El desquite, amb Richard Dix i Madge Evans, *Una averia en la línia*, amb Spencer Tracy i Jack Oakie, al Splendid.

Divina, amb Ann Harding, a l'Àstòria.

Escàndalo en Budapest, amb Franciska Gaal, a l'Avenida.

El crucero amarillo (el gran documental de la travessia de l'Àsia *Dama por un día*, al Maryland, en automòbil), i

Vuelo nocturno, al Mèstral.

El hombre invisible, amb Claude Rains, al Diana, acompanyat de dos Brrrrr!, *La mòmia* i *El caserón de las sombras*, amb Boris Karloff.

Tot un programa de *Celuloide rancio* a l'Actualidades.

La Cucaracha, a l'Excelsior. Yo

y la emperatriz, al Paris. La consentida, amb Carole Lombard i Walter Connolly, al Royal. *Alma de bailarina* i *Gulliver Mickey*, al Pathé Palace.

El dia que tinguéssim els programes amb una setmana d'anticipació, podríem orientar el públic sobre el que podrà anar a veure. Però es veu que això és molt difícil.

Continua el teatre benèfic. Ara, a Roma, han estrenat *Sol de otoño*. Un asil, monges, vells... Sembla que això agrada molt al públic. Cadascú els seus gustos. Però, volen dir que els espectadors de *Sol de otoño*, *Madre Alegria*, *La casa del olvido*, etc., no disfrutarien encara més si en lloc d'anar al teatre fessin alguna visita a la Casa de la Maternitat?

Es un suggeriment que els oferim amb molt de gust.

I, també, a preus econòmics.

el conseller gestor de Cultura comença a tenir la vaga impressió que ha ficat els peus a la galleda. I *La Vanguardia*, amatent, li ha tirat un cable.

S'hi agafarà, el senyor Duran i Ventosa? Cal esperar que sí.

O, més ben pensat, potser cal esperar que no. A la millor, el senyor Duran voldrà demostrar personalment la fallida, per ell anunciada, del geni català.

ria que, almenys per l'estil, "voreja el desideratum".

El nazi Agustí (I. A. I. A.), explicava, a *L'Instant*, que *Miss Thery* d'Enric Casanoves, "aquella obra tan mal escrita", Zane Grey pensa traduir-la a l'anglès. *El manuscrit* — diu — va haver d'ésser lliurat a un corrector, professor de català i escriptor eminent. Nosaltres, amatents, varem procurar que el corrector, ens assabentés, de sota mà, d'alguna cosa de l'obra. I varem treure'n la conclusió que el senyor Enric Casanoves no sabia escriure el català. En efecte; en un moment que el corrector va interrompre la seva tasca i se'n va anar a prendre una estona la fresca al pati de l'Ateneu, varem jullear l'original. En un dels apartats de l'obra, Enric Casanoves havia escrit la següent meravellosa frase: "Bessuqueig de despido." El lector sap què vol dir? Nosaltres tampoc. No sabem si això és, efectivament, català, o bé aquest esperant de trenta sis paraules i una coma que han inventat ara. Varem haver de confessar al corrector el nostre delictes, per poder pregar que ens aclarís el paràgraf. Enric Casanoves, amb aquest "bessuqueig de despido", volia dir, no res menys, que "besada de comiat".

CASINO
Sant Sebastià
Avui, REVETLLA
Sant Jaume
Gran festa andalussa
Sopar a l'americana:
15 ptes.
BALL DE REVETLLA
Consumició: 5 ptes.

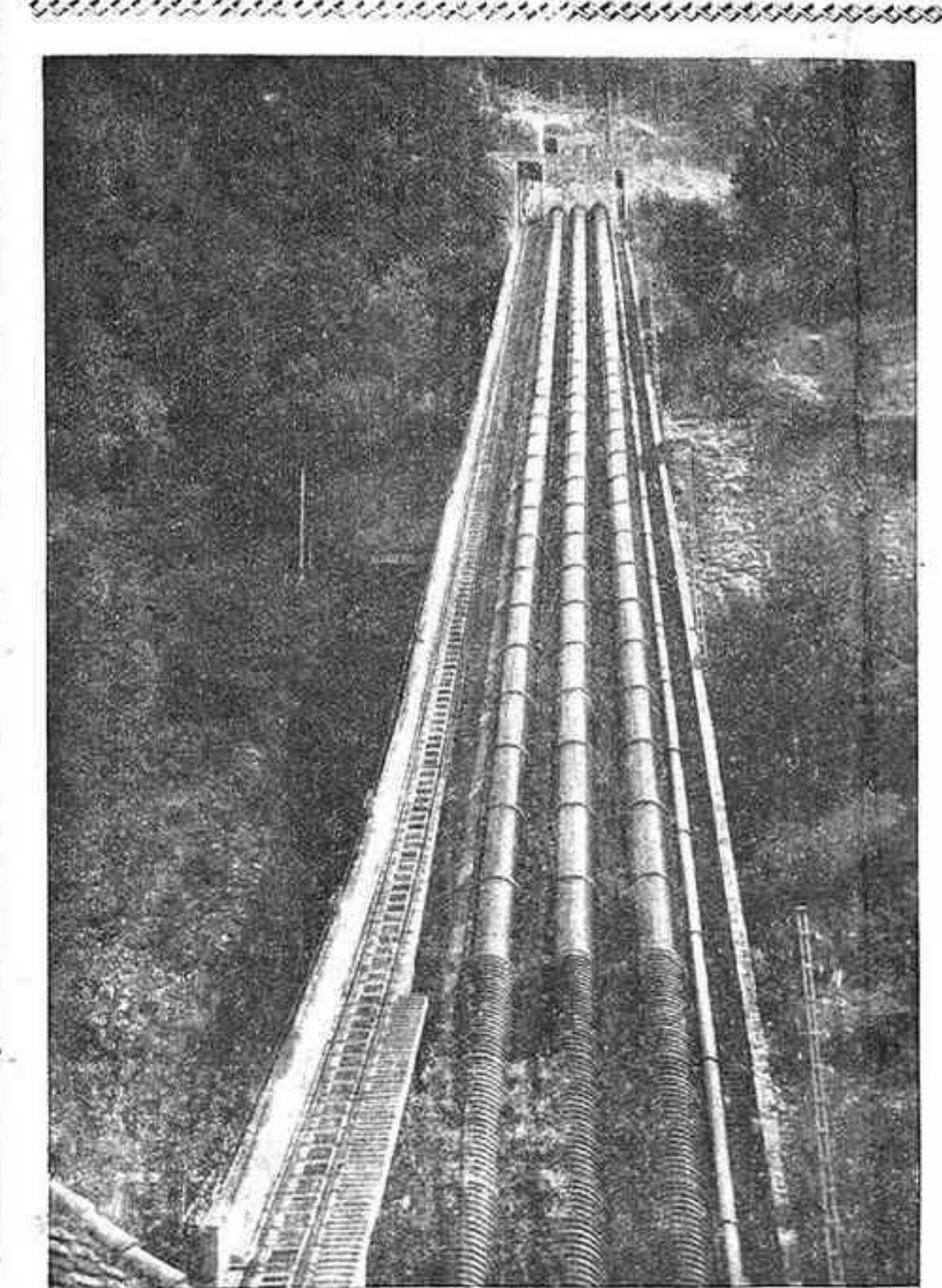
En un article sobre el teatre català, "Compte a fer judicis temeraris", publicat a *Mirador* de la setmana passada, Josep Artís deia: *Veuieu ara la necessitat de romandre atents a allò que hom vol negligir per creure-ho lluçà i intrascendent? De mi puc assegurar que sóc deutor al desfici pel detall, a la passió per l'anècdota, al conubi amb la dada i la data, el seny en el destriament dels valors; com dec a haver trempat l'esperit en el batec i la pulsació diaris, el lluc a judicar els homes i els esdeveniments que amb el teatre tenen a veure, als quals acostumo de sotjar al llarg de treves dilatades, de zones com més extenses millor. El sistema, de resultats infalibles, habituaris els consirosos i pessimistes —agram de la planada escènica teatral— a pensar en la institució abans que en el ple de cadascú.*

No serà això també un judici temerari? El seu germà, l'Àvel, di-

Discos
Radio
La voz de su alma
relayo 1

A propòsit del senyor Duran i Ventosa, es pot dir que l'èxit obtingut per la seva nota sobre el teatre català, ha superat totes les esperances.

Totes les esperances dels adversaris del senyor Duran i Ventosa. I dels adversaris del teatre català. Sembla, de totes maneres, que

La pròxima guerra entre Itàlia i Abissínia pot considerar-se un fet. Heus ací els moderníssims canons que acaba d'adquirir el govern abissini endut per la seva follia d'a moment. (foto Keystone? I un Be!)

TEMPS D'ARA
—Senyoreta, una gràcia de caritat per l'amor de Déu...
—Calli, calli, que em compromet.

La lluita contra la immoralitat

Scamlava que les disposicions adoptades per lluitar contra la immoralitat a les platges ja eren suficients. Però no ho eren, perquè falta prendre'n unes altres per lluitar contra la immoralitat en el cinema, no contra la dels espectadors, sinó contra la dels films. Per això reproduïm avui un altre text de la *Fulla Dominical* de Santa Maria del Mar del cinquè diumenge de juny que, sota el títol "Una estadística important", diu:

La revista *Sal Terrae* del mes de maig proposant, en la seva campanya contra el "Cine Immoral", publica un judici sobre les pel·lícules des de l'any 1931 fins al març de 1935, que són 925 pel·lícules aproximadament. D'elles, unes 666 són reprovables i sols 259 admissibles.

Per saber quines són bones i quines són dolentes, el procediment és senzill: numerar-les.

Després, però, dona "el" *Fulla* una recepta, que consisteix en pintar-les. Diu:

La revista *Estrella del Mar*, en la censura de les pel·lícules, fa un destriament o classificació de les mateixes en:

- Blanca, moral i inofensiva en tots els aspectes.
- Blava, moral; però no convé als infants.
- Rosa, moral en el seu fons; però inconvenient per als joves.
- Roja, obra atrevida per tractar temes escabrosos o escenes immorals.
- Verda, pornogràfica.
- Negra, impia o ofensiva a la Religió.

Segons aquesta classificació, resulten:

Blanques	46
Blaves	91
Roses	122
Admissibles	259
Verdes	235
Roges	285
Negres	146
Reprovables	666

Els comptes, com es veu, són clars. Però el que segurament voldrien els fidels, no són colors, sinó títols, per tenir una guia més segura. Però, per saber, a Salamanca.

Les indiscutibles autoritats

En el cinema Casino, de Granollers, donaren darrerament el film *Anda que te ondulen*, de Fernand Gravey, que, com es recordarà, fou presentat per nosaltres al Coliseum de Barcelona. En els programes de Granollers, aquest film era anunciat així:

Represa de la formidable producció única en el seu gènere, que tant d'èxit assolí en la capital quant fou presentada per les indiscutibles autoritats de EL BE NEGRE.

La nostra modestia sols ens permet dir que a Granollers tenen tota la raó.

Avis a la Paramount!

LA RECLA
suspena tornarà ràpidament amb les famoses PERLES FEMI

A MEXIC.
—Has vist això de Calles?
—Vols callar!

ACTUALIDADES
Catalunya 57-41-170

Continua de 4 a 1 de la matinada
Entrada única: 1 pta.
NOTICIARI FOX MUNDIAL

La volta ciclista a França
El 14 de juliol en París
Quatre films còmics seleccionats

PUBLI GINEMA

Passeig de Gràcia, 57
Teléfono número 7968

Sessió continua 3 tardes a 1 matinalada
Seient 1 pesseta

Reportatges d'actualitat Mundial
Segons visió
UFA Exclusiu-ECLAIR JOURNAL Exclusiu
PARAMOUNT - Viatges - Documentals
Tots els dilluns canvis de programa

Al Capitol, el gènere misteriós segueix tenint les de l'empresa (les preferències). *Condenado a muerte* és un film anglès que comença molt bé, tan bé que, un cop començat, ja sabem qui serà el culpable. Tot i això, és entretingut i té moments que estem amb l'Al cor—la còpia també n'és una mica responsable, de tan grisa a estones.

Es un film de consolació per als condemnats a mort, als quals ensenya que, si saben hipnotitzar el jutge, poden tenir un successor gratuït i fins generós. Perquè el jutge que succeeix l'assassí que pengen en començar, tot i heretar les facultats assassinatives, roman

orelles esgarrriades

L'ORDRE DELS FACTORS

De La Publicitat de divendres, crònica de Sant Boi del Llobregat: Dissabte a la tarda, tingué lloc el trasllat al cementiri municipal del cadàver del malaguanyat jove Francesc Manuel.

L'acte constituí una gran manifestació de dol, a la qual hi assistí tot el poble.

El popular Manuel, que a conseqüència d'un greu accident motorista es trobava allit, no ha pogut resistir els esforços de la ciència, i enmig del sentiment general ha deixat d'existir.

Així devia succeir abans de l'enterrament, sens dubte.

ROMANCERETS

D'un article que publicava el Diari de Tarragona, del dia 16: ...reneixrà enfortida la bella institució floralesca i amb ella l'amor a la literatura restaurada per Milà i Fontanals qui, amb la seva Oda a la Pàtria, promogué el ressorgiment polític a Catalunya.

A veure si resultarà que el carter que hi ha entre els de Muntaner i Granados és el de Milà i Fontanals!

ESPORTS NOUS

Un titular de la secció esportiva d'El Noticiero del dia 15: III Vuelta al Lago de la Caca de Campo.

Quines voltes de donar!

LITERATURA I MARMACOLOGIA

D'un article de Joan Saes publicat a Mirador del dia 4 de juliol: Aquesta doble definició ens fa pensar en aquella explicació de les virtuts de l'opi, la qual fa, poc més o menys, així: la grana del cascall fa dormir perquè posseeix virtuts dormitives.

Això estaria molt bé si no fos que l'opi no ha tingut mai res a veure amb la grana del cascall, ni la grana del cascall no ha tingut mai virtuts dormitives.

PONTS SUBMARINS

Una notícia que el corresponent de Tortosa publica a La Publicitat del dia 7: Fa dos dies que han estat concentrades forces de la guàrdia civil ací. Presten servei de vigilància als ponts que hi ha sota l'Ebre.

Els gitans que dormen sota d'aquests ponts deuen haver de portar escafandra.

SECRETS DE GUERRA

La Vanguardia del dia 11 parla de l'Abissínia en aquests termes: La movilizació puede hacerse rápidamente por medio de hogueras. Cuando los indígenas ven una de estas señales corren inmediatamente los rifles, de los que al parecer todos tienen dos o tres y se preparan para disparar contra el primer soldado extranjero que vean.

Si els rifles corren sols i es preparen a disparar també sols i cada abissini en té dos o tres, ja cal que es prepari el senyor Mussolini!

ANTICLERICALISME

D'un article publicat a la secció teatral de Mirador, del dia 18: La Paig, en la vida privada, és una mena de xinxo de fàbrica de Sants, ordinària i desvergonyida.

No entenem per què una treballadora d'una fàbrica de Sants ha d'ésser forçosament ordinària i desvergonyida.

DE SOCIETAT

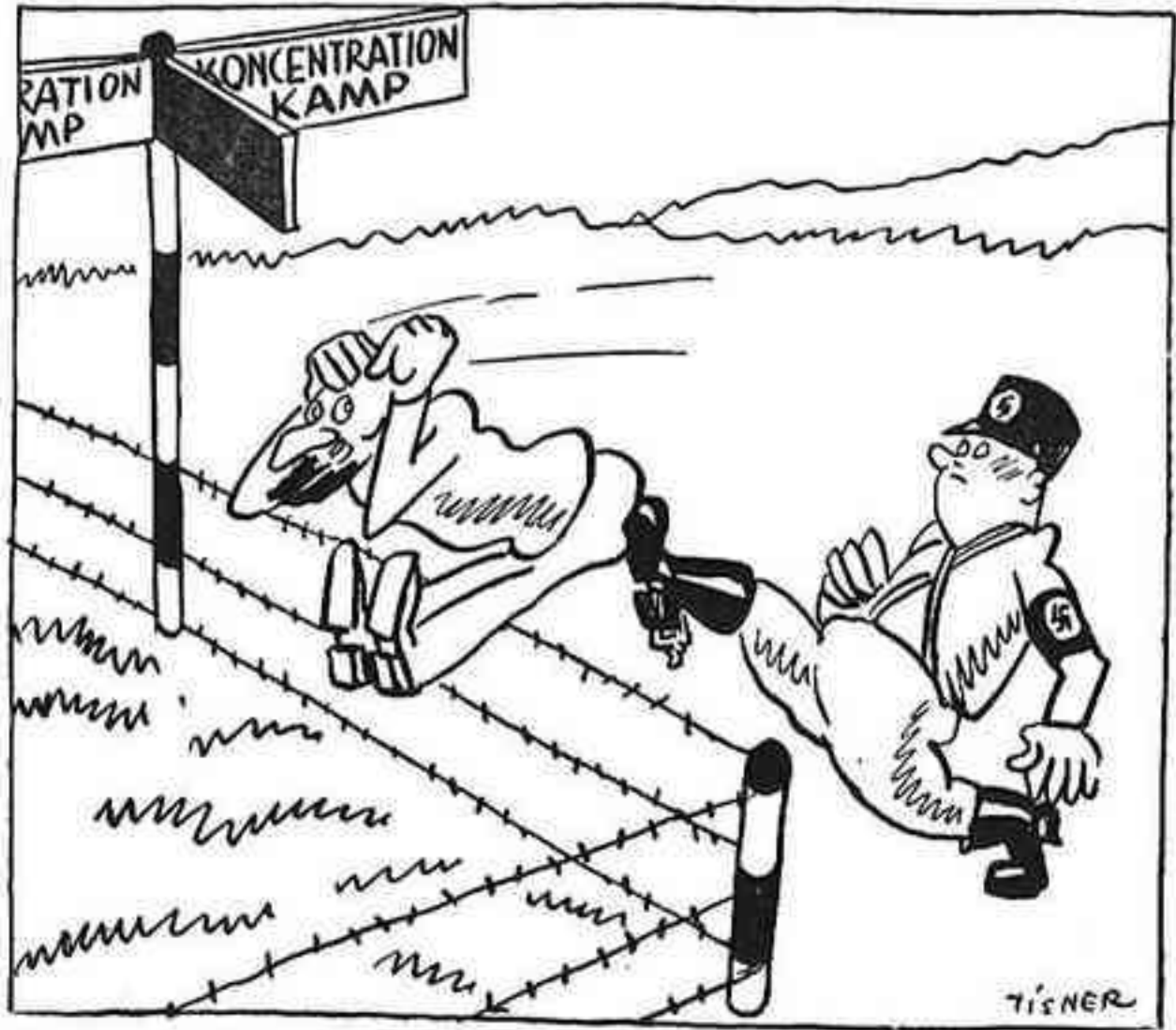
Del Noticiero del dia 12: Ayer, en la iglesia parroquial de la Concepción, se celebró el doble matrimonio de dos Pedro Ferrer Vilà con la gentil señorita Caridad Roselló de San Martín, hija del comandante de Caballería don Peñero Roselló, y de don Francisco Ferrer Vilà, hermano de aquél, con la encantadora señorita Pepita Llovet Costa.

Ho diu el Ciero, no ho diem nosaltres.

LA VOLTA A FRANÇA

Diu L'Instant de divendres: ...cagany "pepà Desgrange" ha pacit aquesta etapa en dues: Montpeller-Narbona, 103 quilòmetres, en línia, i Narbona-Perpinyà, 63 quilòmetres, contra rellotge. En la segona part de l'etapa serà aplicada la fórmula corrent, és a dir, sortida individual, a l'inrevés d'ahir, que es feu contra el rellotge.

La cosa és claríssima. Ahir, contra el rellotge, i avui, per fer-ho diferent, contra el rellotge. La diferència deu consistir en els rellotges.

El jueu.—Així no va guire catòlic!

EL BE...RNAT METGE

Què espera a aparèixer el segon exemplar de Quaderns de poesia?

Art, el popular magazine d'art que tan magre segueix ballant-la, ha fet un esforç i no ha parat fins aconseguir de treure el nas entre la paperesca atapeïda del quiosc.

En canvi, Quaderns de poesia, malgrat els honors de l'exhauriment del seu primer número, comença a fer gala d'un retard absolutament en consonància amb el badall intensiu.

Aquests afers de l'alta edició, no els havem arribat a comprendre mai.

Potser més val així.

Una revista que, almenys, convindrà encoratjar i aplaudir per la seva manifesta i rigorosa puntualitat d'aparició: Claror.

Acabem de fullejar el contingut del segon exemplar, del qual caldria assenyalar-ne l'augment de col·laboració femenina.

Només els falta l'Irene Polo, molt indicada, d'altra banda, durant les xafogoses temperatures estivals.

De la secció "Vida espiritual", corresponent al segon número de Claror, copiem aquests fragments, signats pel doctor Carles Cardó:

Per això, allò que s'anomena mal, no és res, si no hi ha algun bé. Ara, el bé carent de tot el mal és el bé íntegre, però aquell que conté algun mal, és un bé vicinat o ricíat; i no és mai possible que hi hagi cap mal allí on no hi ha cap bé. D'on es desprèn una conseqüència admirable, a saber, que essent un bé tota natura, en tant que és natura, quan hom diu que una natura ricíata és dolenta, no apart que es digui altra cosa sinó que allò que és un bé és un mal i que no és un mal sinó allò mateix que és un bé; car tota natura és un bé, i no hi hauria res de dolent, si la mateixa cosa que és dolenta no fos una natura.

Ho trobem molt bé, naturalment, i sobretot molt clar.

Francesc Pajols ha ingressat com a col·laborador de La Veu de Catalunya.

A aquest pas, El Be...rnat metge es farà tot sol.

Josep Carner, amb la seva reconeguda facilitat poètica-lingüística, ha traduït per a la "Col·lecció La Mirada" un recull de versos xinesos intitulats Lluna i Lanterna, impruignats de la més exquisida sensibilitat poètica.

PHILIPS
COMPTAT
LLARGS
TERMINIS
RADIO UNIVERSITAT
Rd. UNIVERSITAT.1

sibilitat poètica. A fi de que els nostres lectors tinguin una idea bon xic aproximada del caire d'aquests temes xinesos, heus ací una paròdia que ens havem permès d'escriure a propòsit d'aquesta darrera traducció de l'excel·lent Carner:

RETORN

(De Kom-Tinc-Song)

Damunt el llac calent, d'aigua mesquina
[quina
la llanterneta és cuca de llum
que fa teranyina.
Oh flors de pebre, obscurement
[si cas,
meneu-me pels camins tremolejants
dels ulls que fas.
Oh Lluna!
Anem a tancar
el gos.
Que ja és la una!..

De "Ràdio-Crònica", de L'Instant de dijous passat i en un article sobre "les emissions de Catalans absents" és la lletra següent del senyor J. Argemí, de Victòria de las Tunas, Cuba:

Avui, dilluns, dia 3 de juny, he tingut el temps lliure per a escoltar l'emissió dedicada als Catalans Absents. Eren les 6 de la tarda, aquí a Victòria de las Tunas, Orient, Cuba. Jo visc al camp i faig de pagès, que ací en diuen "guajiro" i em dedico també a la cria de bestiar, i encara que no em dedico a la política, cosa que aquí pren la meitat del temps a tots els habitants, són tants els meus quefers, que no em queda lleure per anar a ciutat i escoltar la ràdio. Però avui ha estat una cosa excepcional, és dilluns, i per no perdre els bons costums "el dilluns al matí, que és principi de setmana, poso la sella al cavall, i a la ciutat me n'anava".

I d'això en diuen un "català absent"? Nosaltres els anomenem d'una manera molt més gràfica.

Del mateix "català absent" és aquest altre paràgraf:

Aquell senyor que parlava des de Barcelona, demanava que si algú l'escoltava d'allà lluny li escrivia i li donés detalls, i la meua sinceritat m'obligava a demanar-li que entre la bella música que tan bé va dirigir el senyor Joaquim Pecanins (jo el coneixia de Prats de Lluçanès, per en "Quinillo", perquè, dit sigui de passada, a casa seva hi havia en Quim, després va venir en Quimet, i en ésser al tercer, li va tocar d'ésser en "Quinillo"), etc., etc.

Ves si el va reconèixer aviat! Aquest "absent" (de noms i de fets), quan s'implanti la televisió arribarà a precisar el nom, edat i alçada de cada criatura dels locutors.

L'hauran de fer actuar en la pròxima sessió de cara al públic.

Un lector. — I l'enquesta sobre la calor?

Nosaltres.— Veurem, si fa aquesta calor!... Procurarem d'enllestir-la pel número vinent.

Aquest núm.
d'El Be Negre
ha passat per
la censura

SITGES REVUE

Lema: Calor i frivolitat
Platja d'Or!...
Perla del Mediterrani!...
Blanca Subur!...
Ciutat de la calç!...
Rossinyol, Casas, Morera!...
Cau Ferrat, Terramar, Maricel!...
(Combinar degudament aquestes joioses exclamacions, de manera que donin el nom d'una vila propera a Barcelona, molt visitada pels turistes i que encara s'hi pot anar en tren de carbó. Les solucions es poden enviar a l'"Atracció de Forasters de Sitges".)

...Perquè veigim els nostres lectors que organitzant concursos, als de Crònica i Estampa els deixem petits així.

El turista arriba a Sitges i un amic de la localitat cuita a fer-li els honors amb tot l'entusiasme i eufòria del cas.

—Us agrada molt—li diu—. En aquest poblet tot hi és previst i solucionat. Fins tenim un gigotó municipal...

"S. O. S."
El nom d'un bar americà instal·lat a Sitges i que pel que es veu havia de popularitzar-se aixoplugant els més destacats consumidors d'alcohol del país.

L'amo: un "gangster" amateur molt més amateur que no pas "gangster".

Sembla, però, que el bar comença a naufragar i que segons

Mussolini es fa retratar

Amb la rapidesa a què ens té acostumats, el Publi Cinema ens ha ofert el reportatge de la pròxima excursió del Duce a l'Àfrica Oriental.

En aquest reportatge s'hi veu el senyor Mussolini mobilitant-se ell mateix (no confondre-ho amb "Civilitzats, tanmateix"!); pujant a un avió, aixecant el braç enlaire i empenyent el vol cap a la dreta.

Després se'l veu gesticulant com un Mussolini, dirigint una arenga als soldats italians que encara no s'han mort de calor.

Immediatament, hom pot admirar dalt del cavall, sol, tivat com el marqués de Julià, contemplant la desfílada de les tropes que li reteren honors. La fotografia, naturalment, està presa des de terra i de cara als núvols, el que encara li dona més Paire de fer tronar i ploure.

I, finalment, els títols anuncien que veurem el dictador en el front, treballant com l'últim soldat de la companyia, donant exemple. I el senyor Mussolini surt acompanyat d'una munió de satèl·lits; es tren la puertera i procedeix a anar escavanant d'un a un els nrgres que els satèl·lits li fan a mans.

Un home com aquest seria la salvació de la nostra estimada Espanya!

Potser el senyor Círrera i Voltà...

es comenta se n'anirà aviat a l'atgua.
S. O. S!... S. O. S!!!

Un estiu de tradició i tradicional: el tenor Hipòlit Lázaro. Els mariners de Sitges l'estimen tant que fins han batejat una barca amb el nom del popular cantant de Marina.

Alguns dies Hipòlit Lázaro s'enfila a la barca del mateix nom i se'n va mar endins amb els mariners, a pescar fins la matinada. I un cop dins el mar, com que va cantant i els peixos treuen el cap per veure el que passa, sembla—segons afirmen els pescadors—que és peix al cove.

Una mena de pescar a l'encesa, però sonora.

En poc temps, Sitges ha estat espectadora de dos sensacionals suïcidis. Dos suïcidis, dos!

Han fet de protagonistes dues joves alemanyes que varen donar-se al "veronal".

A Sitges, del "veronal" ja en diuen l'"hara-kiri" dels turistes.

Ara, però, fa més de tres setmanes que no s'hi produeix el més petit suïcidí.

Què fa parada l'"Atracció de Forasters de Sitges"? hom es pregunta estranyat.

Precisament de suïcides en sobren a tot arreu i a Monte-Carlo els ofereixen baratíssims...

LA BORSA
LA VIDA
COTITZACIONS

Isaac, Samuel, Levy y Cia (Alemanya)	0.10
Pere, Pepet i Jaume (Alemanya)	0.05
WOTAN DEIS DEUTSCHES	99.99
Universitat de Barcelona	0.60
Acusaciózaña, S. L.	0.00
Unió de Mendiants, S. A.	0.00
Beneficència pública, de 50 a 200 pessetes.	

LA BORSA

Borsa inactiva fins a la desesperació. Valors d'una cotització catàstrofica. El furor antisemita i antitòtic dels nazis ha posat a sota zero els valors representatius d'aquests papers bíblics. WOTAN DEIS DEUTSCHES, en canvi, va consolidant-se, al menys oficialment.

Universitat de Barcelona (secció subalterns) fa tres mesos que no talla el capó. És un èxit de la Lliga.

Acusaciózaña, S. L., s'ha fós com un "bolado". Era un paper tot inflació.

Els tenedors de Unió de Mendiants, S. A., estan a dos dits del suïcidí. El paper més sanejat del país ha estat objecte d'una llei de repressió que amenaça la seva subsistència i la dels seus afortunats possessors. S'annuncien primes de cinquanta a dues centes pessetes als que suscriu públicament títols de Pimentada Unió. La Guàrdia Urbana és Pencarregada d'aquest servei.

JULIOL — Qui devia ésser aquell ximplé que digué que més valia sol que mal acompanyat?

NOTICIES DE TOT EL MÓN

Pequin. — Liu Xing, fill del President de la República, després de tenir tres fills amb la seva dona, i un altre amb la germana de la dona, s'ha casat amb una americana, amb la qual, però, encara no ha tingut cap fill.

Els conflictes de l'Extrem Orient continuen.

Addis Abeba.—El Negus, en el seu discurs darrer, ha manifestat que Abissínia vol sortir a la mar.

Ja estem veient l'Abissínia cantant el Rocío.

Xicago. — Luis Altério, ex-membre de la banda d'Al Capone, ha estat assassinat per uns gangsters en sortir de casa seva.

Què en fa de mal el cinema!

Londres. — El Govern ha refusat el "New Deal" de Lloyd George.

La N. I. R. A. ha posat les barbes a remullar.

Caracas. — A l'aviador Pombo li han regalat una tarja d'or amb el traçat del raïd. Les escales hi són assenyalsades amb senyals brillants.

Si les hi han posades totes, Pombo gaudirà d'una vellesa no menys brillant que la tarja.

Berlín. — El Mein Kampf, el llibre que Hitler necessità set mesos per a escriure, ha fet deu anys.

Deu anys són molts per a un llibre setmesó.

Encara no ha fet la comunió... d'idees.

Nanquín. — Comunicuen d'Hopei que per culpa de les inundacions s'han afegit 100.000 persones.

Sembla que es té el projecte d'enterrar-les a Mestalla.

Atenes. — Tsaldaris, a qui ja anomenen el Lerroux de Grècia, ha dimitit i ha format altre cop govern.

Per acabar d'arrodonir la semblança, l'ex-rei dels grecs ha tingut un accident d'automòbil.

París. — S'ha restablert la calma, després d'aquests dies d'agitació, i ara s'estan posant en vigor els Decrets-lléis de Laval.

Ha estat allò d'"agite-se antes de usarlo".

París. — Madame Hanau, esposa de l'afèr Bloc, s'ha suïcidat a la presó.

Sembla que va ingerir més quantitat de Veronal del que devia.

Va fer una petita trampa.

París. — Joan Warner, ballarina, ha estat multada amb 50 francs per haver fet caritat.

Va fer la caritat d'ensenyar el seu cos nuet als espectadors.

Roma. — L'ambaixador del Japó a Itàlia, ha manifestat que els japonesos són massa petits per ficarse en aquestes coses.

Estambul. — S'ha publicat un decret prohibint que les dones turques s'ondulin.

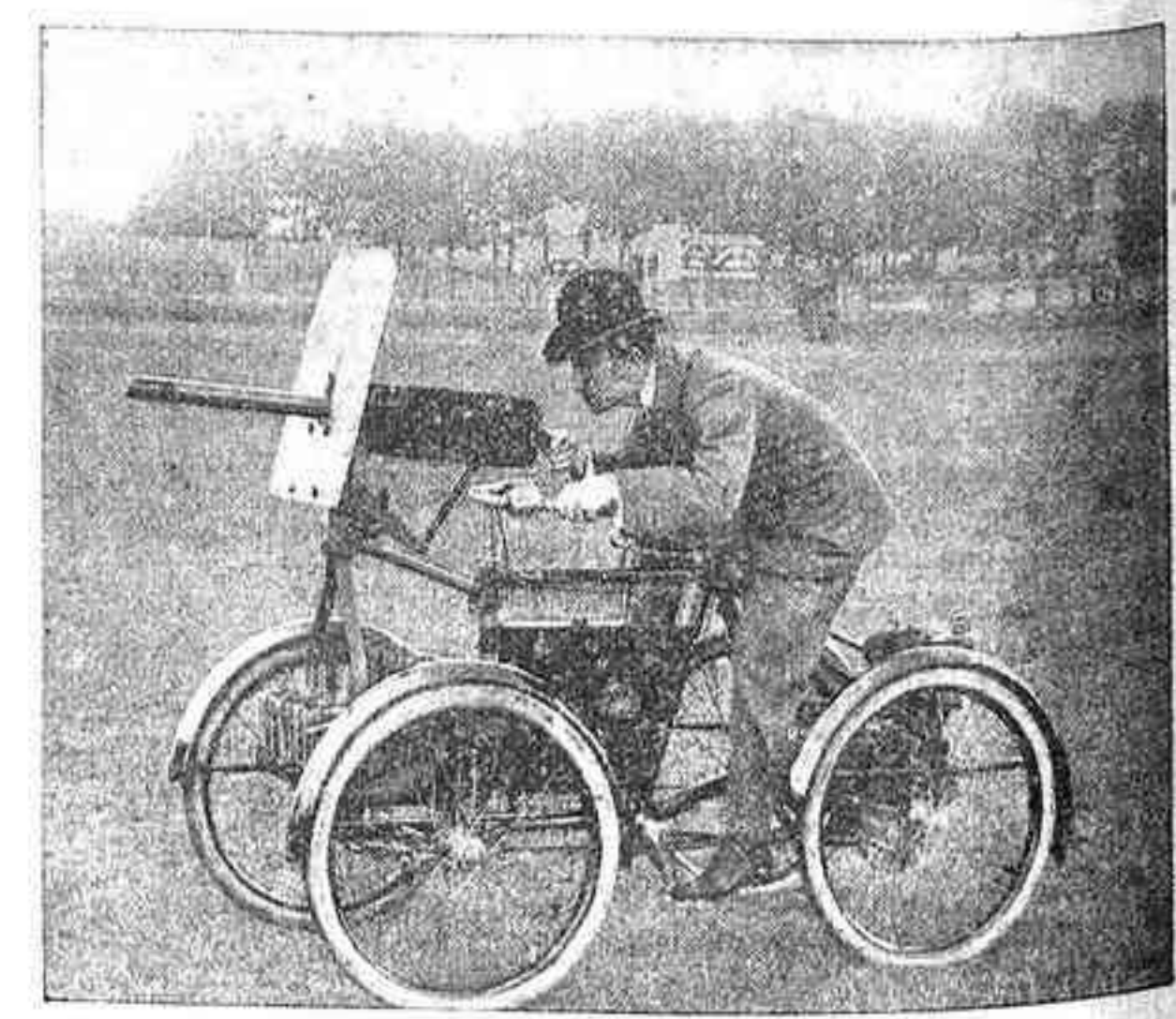
Les pobres dones estan que s'estiren els cabells.

Berlín.—Amb motiu de l'increment que va prenent el paganisme, el Sant Pare ha adreçat un llarg escrit als catòlics alemanys.

Es allò de: Pagans, Sant Pare canta.

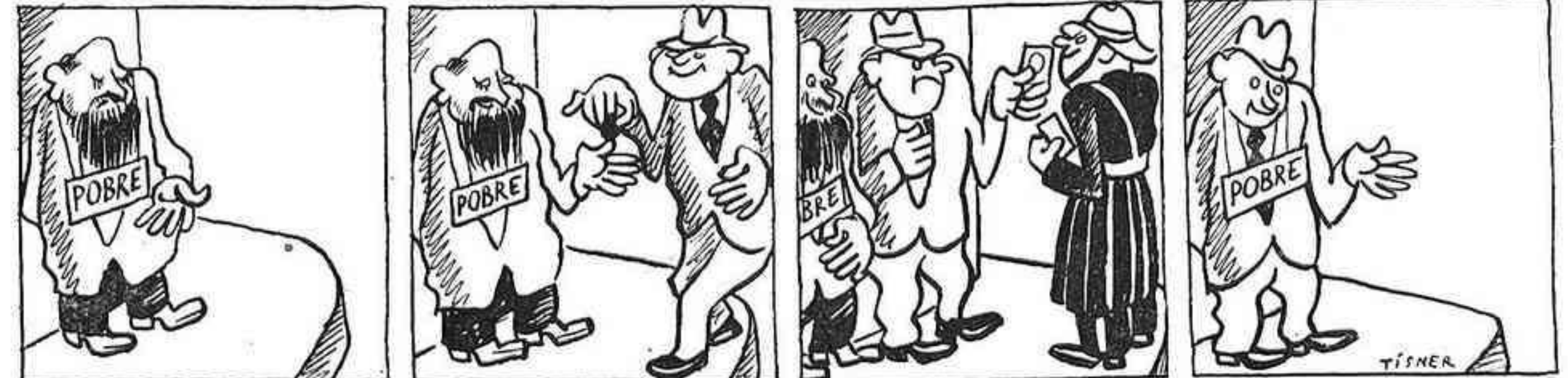
París.— Els ex-combatents francesos combaten el govern.

A aquests ex-combatents se'ls haurà de treure el prefix.

El BE NEGRE organitza les seves milícies. El nostre director, com sempre, és el que dona la nota.

(Naturalment, és una foto BE NEGRE.)
Imp. Industrial. — A. ibau, 133.
Pedicció i Administració: Mendizábal, 22

LA MULTA